

«Και ὁ κόσμος αὐτὸν οὐκ ἔγνω». (Ἰωάν.1,10)¹

Τὰ Ἀρνιώτικα Χριστούγεννα

«Νὰ ἔφθασε ἡ μεγάλη γιορτή! Αὐριο τῆς ἀγίας Ἀναστασίας, εἴμαστε καθαροὶ καὶ ἔτοιμοι νὰ κοινωνήσουμε. Τὴν ἄλλη ἀκόμη σχολεῖο καὶ ὕστερα ἡ παραμονή μὲ τὰ σοῦρβα καὶ τὸ «Καλὴν Ἑσπέραν ἄρχοντες». Κάθε παιδάκι εἶχε ἔτοιμη τὴ σακκούλα του νὰ μαζέψει ἀπὸ τὶς θειῆς τὰ σοῦρβα καὶ τσέπη νὰ βάζει ξεχωριστὰ τὶς πεντάρες ἢ τὶς δεκάρες καὶ τὰ εἰκοσάλεπτα. Καὶ σὰν περνοῦσε ἡ μέρα κι ἔφτανε ἡ μεγάλη βραδυὰ στρωνόταν τὸ τραπέζι μὲ τὸ χριστόψωμο, τὸ μέλι τὰ καρύδια γιὰ νὰ φάει ἡ οἰκογένεια. Καὶ ἔμενε ἐκεῖ στὴ γωνιά, στρωμένο ὅλη νύχτα γιὰ νὰ ῥθῆ νὰ φάει καὶ ὁ Χριστός. Καλότυχος ἐκεῖνος πού θὰ τὸν ἔβλεπε!». Ἔτσι περιγράφει ἡ παλιά Ἀρνιώτισσα δασκάλα ἡ κυρὰ Σουσάνα Ρουκά τὰ Χριστούγεννα στὴν Ἀρναία.

Κατὰ τὶς δύο σήμεραιν οἱ καμπάνες καὶ πηγαιναν στὸν Ἅγιο Στέφανο, στὴ χριστουγεννιάτικη Θεία Λειτουργία, ὅπου κοινωνοῦσαν. Γυρνοῦσαν στὸ σπίτι, ὅπου ἔστρωναν τὸ χριστουγεννιάτικο τραπέζι μὲ κοτόσουπα πού μοσχοβολοῦσε καὶ τὴ γεμιστὴ κότα στὴ καρβουνιὰ πού ζεστενόταν. Ὅλα ζεστά, οἰκογενειακά τὰ γιόρταζαν. «Οἱ γονεῖς μὲ τὰ παιδιά τους, θεῖοι καὶ θειες, ὅλοι γύρω ἀπὸ τὸ χριστουγεννιάτικο τραπέζι, ἀποτελοῦσαν τὴν ἀληθινή Θεία Οἰκογένεια».

«Νὰ ῥθῆ νὰ φάει κι ὁ Χριστός». Ἔτσι ἐνῶσαν οἱ παλιοὶ Ἀρνιώτες τὴν παρουσία τοῦ Χριστοῦ. Τόσο δικό τους. Νὰ ἔρχεται στὸ σπίτι τους. Τόσο κοντά τους. Νὰ κάθεται στὸ τραπέζι τους.

«Καλότυχος ἐκεῖνος πού θὰ τὸν ἔβλεπε!». Αὐτὸ περίμεναν ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Νὰ δοῦν τὸ Χριστό!

Ἄνθρωποι ἀπλοί, ἀγράμματοι, ἀλλὰ ὅλα τᾶχαν ταιριασμένα σύμφωνα μὲ τὴν πίστη τους.

Δὲν θέλω νὰ πιάσω τὴ γκρίνια τοῦ μακαριστοῦ τοῦ Γιώργη τοῦ Παπαθανασίου, ὅτι δὲν ἔμεινε τίποτα Ἀρνιώτικο ἀπὸ τὰ παλιά Χριστούγεννα, Πρωτοχρονιὰ καὶ Φῶτα, θέλω νὰ πῶ, ὅτι δυστυχῶς ζοῦμε φραγγοφορεμένα Χριστούγεννα.

Τὰ φραγγοφορεμένα Χριστούγεννα

Τὰ Χριστούγεννα, ὅπως τὰ γνωρίζουμε καὶ τὰ γιορτάζουμε σήμερα, οἱ ἀλλοτριωμένοι καὶ φραγγοφορεμένοι ρωμιοὶ, εἶναι μιὰ ἀμερικανικὴ ἐφεύρεση τοῦ 19ου αἰῶνα μετὰ τὸν ἐμφύλιο πόλεμο.

Ἡ ἐλευθερία καὶ ἡ εὐημερία τῆς Ἀμερικῆς μετὰ τὸν ἐμφύλιο πόλεμο δημιούργησε τὸν πιὸ εὐτυχισμένο λαὸ στὴν ἱστορία. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ἡ ἐπιθυμία γιὰ γιορτή, γιὰ ἀποκάλυψη τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν καὶ κατὰ συνέπεια τῆς χαρᾶς τῆς ζωῆς πάνω στὴ Γῆ.

Σὲ μία χώρα τόσο ἱκανοποιημένη, πού οἱ ἄνθρωποι ἠθελαν νὰ προσεγγίσουν φίλους καὶ νὰ ἐκφράσουν μὲσω τῶν δώρων τὴν χαρὰ τους γιὰ τὴ ζωή, μιὰ τέτοια γιορτὴ ἔπρεπε νὰ ἐφεύρουν. Ὁλόκληρη ἡ χώρα ἔστρεψε τὸ ἐνδιαφέρον της στὸ χάρισμα δώρων σὲ ἓνα περίεργο καὶ πρωτόγνωρο βαθμό.

¹ Ὁμιλία Ἀρχιμ. Χρυσστόμου Μαϊδώνη κατὰ τὴν Χριστουγεννιάτικη ἐκδήλωση τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως 23/12/2108 στὴν αἴθουσα τοῦ Δημαρχείου «Μητροπολίτης Σωκράτης».

Τὰ Χριστούγεννα στήν Ἀμερική ἀποτελοῦν τήν ὑπερβολή τῆς ἀνθρώπινης καταναλωτικότητας, τῆς καπιταλιστικῆς παραγωγικότητας, τῆς χαρᾶ τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν καί τοῦ ἐμπορίου. Τὸ πραγματικὸ νόημα τῶν ἐορτῶν κανένας δὲν παίρνει στὰ σοβαρά.

Κατάφεραν νὰ βγάλουν τὸν Χριστὸ ἀπὸ τὰ Χριστούγεννα καὶ νὰ μετατρέψουν τὶς γιορτὲς καὶ τὶς διακοπὲς αὐτές, σὲ μία παγκόσμια ἐμπορικὴ γιορτὴ.

«Καὶ ὁ κόσμος αὐτὸν οὐκ ἔγνω».(Ἰωάν.1,10)

Στὸ πρῶτο κεφάλαιο τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ἰωάννου στὸ 10 στίχο λέει τὸ κείμενο γιὰ τὸν Λόγο, ὁ ὁποῖος «ἦν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ Θεὸς ἦν ὁ Λόγος». «Ἐν τῷ κόσμῳ ἦν, καὶ ὁ κόσμος αὐτὸν οὐκ ἔγνω». Σὲ ἀπλὴ μετάφραση μᾶς λέει: «Μέσα στὸν κόσμον ἦταν, κι ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ δημιουργήθηκε, μὰ δὲν τὸν ἀναγνώρισε ὁ κόσμος». Σὲ διευρυμένη μετάφραση σημαίνει: «ὁ διεφθαρμένος καὶ στὰ γίγνα προσκολλημένος κόσμος τῶν ἀνθρώπων δὲν τὸν ἀνεγνώρισε σὰν δημιουργό του».

«Ἦταν στὸν κόσμον ὡς ποιητῆς τοῦ κόσμου, διότι ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ ἐγένετο ὅχι ὅπως ἦταν ὁ ἥλιος, ὁ οὐρανός, ἀλλ' ὡς τεχνίτης αὐτοῦ. «Ἐν τῷ κόσμῳ ἦν, ἀλλὰ οὐχ ὡς κόσμου σύγχρονος», γιὰ νὰ παρουσιάσει ὡς ἀδικαιολόγητον καὶ ἀξιοκατάκριτον τὸ ὅτι ὁ κόσμος οὐκ ἔγνω τὸν Λόγον», λέει ὁ ἱερός Αὐγουστίνος.

Καὶ ὅχι μόνον ὁ εὐρύς κόσμος, ἀλλ' οὔτε οἱ ἄνθρωποι τοῦ στενοῦ περιβάλλοντός του δὲν τὸν ἀντελήφθησαν.

«Εἰς τὰ ἴδια ἦλθεν καὶ οἱ ἄλλοι αὐτὸν οὐ παρέλαβον», δὲν τὸν ἐδέχθησαν. Οἱ «ἴδιοι» οἱ οἰκεῖοι εἶναι, Ἰσραηλιῖτες, τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Λόγου, ὅχι μόνον διότι κατὰ σάρκα εἶναι συμφυλέτης καὶ ὁμοεθνῆς τους, ἀλλὰ καὶ διότι αὐτοὶ γνώριζαν τὸν Θεὸν Πατέρα Του, αὐτοὶ ἔλαβαν τὶς ἐπαγγελίες περὶ τῆς ἐλεύσεώς Του, αὐτοὶ γνώριζαν καὶ τὸν Ἰωάννη καὶ τὴν ἀποστολή του, ἢ ὑποδοχὴ τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Κυρίου ἦταν δικό τους ἔργο, μᾶς ἀναλύει σύγχρονος ἐρμηνευτής.

Πῶς τὸν δέχθηκαν;

Οἱ πρῶτοι πού ἀμφισβήτησαν καὶ δὲν τὸν δέχθηκαν ἦταν ἡ ἐπίσημη ἐβραϊκὴ θρησκεία καὶ ἡ ἡγεσία αὐτῆς τῆς φυλῆς.

Δὲν τὸν δέχθηκε ὡς Θεό, ὡς Μεσσία. Καὶ ἐπειδὴ ἀκριβῶς ἔκανε τὸν ἑαυτὸ Του ἴσο μὲ τὸ Θεό, τὸν ἐσταύρωσαν.

Αὐτοὶ τὸν περίμεναν σὰν πολιτικὸ ἡγέτη, πού θὰ τοὺς ἀπελευθέρωνε ἀπὸ τὴν Ρωμαϊκὴ ἐξουσία. Ἕνα ἄνθρωπο μὲ ἰδιαίτερες ἐξαιρετικὲς ἠθικὲς ιδιότητες.

Ὁ Ἰούδας γι' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸν πρόδωσε, διότι διαψεύστηκε ἀπὸ τὶς προσδοκίες του, πού τὸν περίμενε ὡς πολιτικό.

- **Οἱ Γνωστικοὶ** δὲν τὸν δέχοντο ὡς Θεό. Τὸν θεωροῦσαν κάτι μεταξὺ Θεοῦ ἢ ἀνθρώπων. Καὶ προσπαθοῦσαν νὰ τὸν γνωρίσουν μέσω μυστικῶν τελετῶν.

- **Ὁ Ἄρειος** ἀρνήθηκε τὴν θεότητά Του καὶ δίδασκε, ὅτι ἦταν κτίσμα.

- **Οἱ Μονοφυσῖτες** ἀρνήθηκαν τὴν ἀνθρώπινη φύση Του.

- **Τὸ ἴδιο καὶ οἱ Μονοθελιῖτες, Μονοενεργεῖτες** ἀρνοῦντο τὴν ἀνθρώπινη θέληση καὶ ἐνέργειά Του.

- **Οἱ Εἰκονομάχοι** ἀρνήθηκαν τὴ δυνατότητα εἰκόνησός Του.

- **Οἱ Μουσουλμάνοι** δὲν τὸν δέχονται ὡς Θεό. Τὸν θεωροῦν προφήτη. Καὶ σφάζουν καὶ πολεμοῦν τοὺς χριστιανούς.

- **Οἱ ἀθεῖστὲς** τὸν ἀρνοῦνται καὶ ἡ μαχητικὴ ἀθεΐα τὸν πολεμᾷ μὲ μανία.

- **Οι Μάρτυρες του Ίεχωβά** άρνούονται την θεότητά Του. Είναι λένε κτίσμα, τὸ τελειότερο δημιούργημα τοῦ Θεοῦ.

- **Ἡ Νέα Ἐποχή** δέν θέλει νά ἐγκαταλείψουμε τούς Ναούς, νά εἶμαστε θρησκευόμενοι ἄνθρωποι. Ζητᾷ νά μή δεχόμαστε τήν μοναδικότητα τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ. Τόν θεωροῦν σάν ἕναν ἀπό τούς μεγάλους Μῦστες τοῦ κόσμου. Κυριολεκτικά οἱ σύγχρονη παραθρησκεία μᾶς κτυπᾷ στό κεφάλι. Ἐδῶ θυμόμαστε τό λόγο τοῦ Κυρίου «*γίνεσθε φρόνιμοι ὡς οἱ ὄφεις*».

Δέν μᾶς ἐνδιαφέρει ἂν ὑπῆρξε σάν ἱστορικό πρόσωπο, νά ἀποκτήσουμε τή συνείδηση τοῦ Χριστοῦ.

Οἱ σύγχρονοι ἀνθρωποσοφιστές τόν άρνούονται. Ἡ ἀνθρωποσοφία εἶναι ἀποκρυφιστικό κοσμοθεωριακό σύστημα πού δημιουργήθηκε μέ σκοπό νά συνδυαστεῖ ὁ Ἀποκρυφισμός μέ τήν νεότερη ἐπιστημονική καί φιλοσοφική σκέψη. Ἰδρυτής ὁ Ροῦντολφ Στάινερ ἀπό τήν Κροατία πού γεννήθηκε τὸ 1861.

Ὑποτιμᾷ τὰ Εὐαγγέλια καί δέχεται ἕνα συνοθύλευμα «Ἰνδουϊσμοῦ, Βουδισμού, ἀρχαιοπερσικῆς θρησκείας, γνωστικισμοῦ καί ἀποκρυφισμοῦ». Γράφει τὸ Πέμπτο Εὐαγγέλιο καί μᾶς λέει ὅτι εἶναι ἠλιακό πνεῦμα. Ἦταν ἡ μετενσάρκωση τοῦ Ζωροάστρη καί τοῦ Βούδα. Γνώρισε τήν λατρεία τοῦ Μίθρα.

- **Τὸν άρνεῖται ἡ θεοσοφία**, πού συνδέει ὅλες τῖς θρησκείες. Ὅλα εἶναι ἕνα. Θεὸς καί πᾶν ταυτίζονται. Ὁ Ἰησοῦς εἶναι μία ἀπό τῖς ἐμφανίσεις τοῦ κοσμικοῦ Χριστοῦ, τοῦ ἀπρόσωπου ὄντος τῆς συμπαντικῆς θείας οὐσίας.

- **Οἱ νεοπαγανιστές**, τόν δέχονται σάν ἱστορικό πρόσωπο, ἀλλά πού ἐπισκέφθηκε τήν Ἰνδία, Αἴγυπτο, Ἑλλάδα καί Βρετανία. Ἄλλοι λένε, ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι Ἕλληνας ἢ ἕνας ἀπό τούς θεοὺς τοῦ ἀρχαίου εἰδωλολατρικοῦ πανθέου.

Μία βασίλισσα τῆς Ὀλλανδίας, ἡ Βιλελμίνη, ἔκανε ἔρευνα κ' ἔγραψε ἕνα βιβλίο μέ τίτλο «Ὁ Χριστὸς ὁ ἄγνωστος». Ἐκεῖ λέει ὅτι, ὕστερα ἀπὸ τόσους αἰῶνες, τόσους κόπους καί μόχθους ἱεραποστόλων, στήν Εὐρώπη ὁ Χριστὸς παραμένει ἄγνωστος.

Τελικά ποιὸς τὸν γνώρισε;

Θυμηθεῖτε τήν ὠραία εἰκόνα τῆς Γεννήσεως. Ἐνα γαιδουράκι κι' ἕνα βόδι, αὐτὰ τὰ ζῶα, τὸν γνώρισαν, ὅπως λέει ὁ Ἡσαΐας· «*Ἐγνώ βοῦς τὸν κτησάμενον καί ὄνος τὴν φάτνην τοῦ κυρίου αὐτοῦ, Ἰσραὴλ δὲ με οὐκ ἔγνων καί ὁ λαὸς με οὐ συνῆκεν*» (Ἠσ. 1,3). Τὸ ἴδιο λέει κι ὁ Ἀββακούμ· «*ἐν μέσῳ δύο ζῶων γνωσθήση*» (Ἀβ. 3,2).

Τὰ ζῶα τὸν γνώρισαν. Οἱ ἄνθρωποι; «*Ὁ δὲ κόσμος αὐτὸν οὐκ ἔγνων*». Ὁ κόσμος δὲ γνώρισε τὸ Χριστό.

Ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς παρεπονεῖτο συχνὰ ὅτι «*αἱ ἀλώπεκες φωλεοὺς ἔχουσιν καί τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατασκηνώσεις, ὁ δὲ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἔχει πού τὴν κεφαλὴν κλίνῃ*» (Ματθ.8, 20).

Τούτη ἡ εὐαγγελικὴ ἐμπειρία διήκει σὲ ὅλους τοὺς χριστιανικοὺς αἰῶνες, ὅτι δηλ. ὁ Ἰησοῦς παρανοήθηκε καί ὅσο ζοῦσε καί μετὰ τὴν Ἀνάστασή Του. Ὁ Πασκάλ ἔγραψε στῖς περίφημες “Σκέψεις” του: «*Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς δὲν βρῆκε ἀνάπαυση πάνω στή γῆ παρά μόνο στὸν Τάφο*».

Γράφει στῖς μέρες μας ἕνας ποιητής, ὑπομνηματίζοντας τὸ χωρίο, Ἰω. 1,10 «*καί ὁ κόσμος αὐτὸν οὐκ ἔγνων*»:

*“Οἱ μουστροφεῖς ἱεροδιδάσκαλοι Σέ ἀπέρριψαν
διαρρηγνύοντες τὰ ἱμάτιά τους*

για τή μοντέρνα γραφή Σου.
 Μά τά βασανισμένα άπ' τήν άγρύπνια πλήθη
 Σ' άναγνώρισαν άμέσως ώς ποιητή
 έρχόμενο άπ' τίς στράτες τής θλίψης και τής δύναμης.
 Έγραψες τούς στίχους Σου
 πάνω στήν καυτή άμμο τής έρημιās σιωπών
 και οί ιεροδιδάσκαλοι έφυγαν μουρμουρίζοντας.
 Μά ή σιωπή Σου έντυσε τή γύμνια τής κυνηγημένης
 -άπροσδόκητη ή στολή ή πρώτη.
 Χάραξες τούς στίχους Σου
 κόκκινους τής φωτιās
 πάνω στό ξύλο τής άτιμίας
 κι έμειναν έκτοτε άνεζίτηλοι
 άπ' τά πανωγράμματα τής άνιαρής σοφίας μας.

Πώς τόν γνωρίζουμε;

Ένταγμένοι και ένωμένοι, στό Σώμα Του, τήν Άγία μας Έκκλησία.

Μέ τήν **κυκλική μέθοδο**, μάς λέει ο Μέγας Βασίλειος, μέσω τής γνώσεως τής δημιουργίας.

- Σέ γνωρίζω, Κύριε, ψάχνοντας στίς φυλωσιές τών άστεριών, στά γαλανά πελάγη, στήν όμορφιά του χιονιοϋ που ντύνεις τήν πλάση. Σέ βλέπω στό χαμόγελο του παιδιοϋ, στό πέταγμα τής πεταλούδας, στήν γλυκύτητα του μελιοϋ, στό κελάϊδημα του άηδονιοϋ. Σέ βλέπω, Κύριε, στά μάτια τών μαύρων παιδιών τής Άφρικής, στό χαραγμένο άπό τίς ρυτίδες πρόσωπο του παπού και τής γιαγιās, στό άπλωμένο χέρι του μετανάστη.

Τόν γνωρίζουμε μέ τήν μελέτη τής Γραφής. Μέσω τής προσευχής, που τήν ονομάζουν οί Πατέρες «συνουσία». Μέ τήν συμμετοχή στα Άγια Μυστήρια και κυρίως μέ τήν άξια συμμετοχή μας στήν Θεία Κοινωνία.

Μέ τήν **ήσυχαστική μέθοδο**, μάς λέει ο Άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς. Κάθαρση, φωτισμός, θέωση. Μετάνοια, προσπάθεια έφαρμογής τών έντολών του Θεοϋ, άπεξάρτηση τών αισθήσεων άπό τήν ήδονή, κάθαρση του νοϋ άπό τούς έμπαθείς λογισμούς. Και όλα αυτά μέ τήν καθοδήγηση πνευματικοϋ χειραγωγοϋ, καθοδηγητοϋ.

Ένας πόθος μιά λαχτάρα μέσα άπό συνεχείς άναζητήσεις και συνεχείς θεοεγκαταλείψεις.

Νά πώς περιγράφει αυτή τήν δίψα, τήν άναζήτηση του Κυρίου ο Όσιος Σιλουανός ο Άθωνίτης.

Μαζί μέ τόν Άγιο Σιλουανό, «Ποθῶ Κύριε νά σε γνωρίσω»

•Μέ δίψα ζητῶ ή ψυχή μου τὸ Θεὸ γιὰ νὰ τοῦ πεῖ: Γιατί μου ἔδωσες τὴ ζωή; Χόρτασα ἀπὸ βᾶσανα. Μὲ σκέπασε σκοτάδι...Γιατί κρύβεσαι ἀπὸ μένα...Ξέρω πῶς εἶσαι ἀγαθός, ἀλλὰ πῶς ἀδιαφορεῖς τόσο γιὰ τὴν τραγωδία μου; Δὲν μπορῶ νὰ σε ἐννοήσω.

• Διψῶ ή ψυχή μου τόν Κύριο και με δάκρυα τόν ζητῶ. Πῶς νὰ μὴ Σὲ ζητῶ; Σὺ με ζήτησες πρῶτος και μοῦ ἔδωσες νὰ γευτῶ τὴν γλυκύτητα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, και ή ψυχή μου Σὲ ἀγάπησε ἔως τέλους.

Βλέπεις Κύριε, τὴ λύπη και τὰ δάκρυά μου...Ἄν δὲν με προσέλκυες με τὴν ἀγάπη Σου, δὲν θὰ Σὲ ζητοῦσα ὅπως σε ζητῶ. Ἄλλὰ τὸ Πνεῦμα Σου τὸ Ἅγιο μοῦ ἔδωσε τὸ χάρισμα νὰ

Σὲ γνωρίσω καὶ χαίρεται ἡ ψυχὴ μου, γιατί Σὺ εἶσαι ὁ Θεός μου καὶ ὁ Κύριός μου καὶ Σὲ διψῶ μέχρι δακρύων.

- Σὲ νοσταλγεῖ ἡ ψυχὴ μου Κύριε, καὶ μὲ δάκρυα Σὲ ζητῶ. Δὲς τὴ θλίψη μου καὶ φώτισε τὸ σκοτάδι μου, γιὰ νὰ χαρεῖ ἡ ψυχὴ μου .

- Πού εἶσαι, Φῶς μου; Πού εἶσαι, χαρά μου; Γιατί μὲ ἐγκατέλειψες καὶ θλίβεται ἡ καρδιά μου; Γιατί κρύφτηκες ἀπὸ μένα καὶ πονεῖ ἡ ψυχὴ μου; "Ὅταν ἦλθες στὴν ψυχὴ μου, κατέκαψες τὶς ἀμαρτίες μου." Ἐλα καὶ τώρα στὴ ψυχὴ μου καὶ κάψε ξανά τὶς ἀμαρτίες μου, πού Σὲ κρύβουν ἀπὸ μένα, ὅπως τὰ σύννεφα τὸ ἥλιο.

"Ἐλα δῶσε μου μὲ τὸν ἐρχομό σου χαρά. Γιατί ἀργεῖς, Κύριε; Βλέπεις πῶς ταλαιπωρεῖται ἡ ψυχὴ μου καὶ Σ' ἀναζητῶ μὲ δάκρυα.

Πού κρύβεσαι; Πῶς δὲν Σὲ βλέπει ἡ ψυχὴ μου, Ἐσὲ πού εἶσαι πανταχοῦ παρών, καὶ Σ' ἀναζητῶ μὲ πόνο; Ἔτσι Σ' ἀναζητοῦσαν πονεμένοι, ὅταν ἦσουν μικρὸ παιδί, ἢ πανάχραντη Παρθένος καὶ ὁ Ἰωσήφ. Τί θὰ σκεφτόταν μέσα στὴ θλίψη της, ὅταν δὲν εὑρίσκε τὸν ἀγαπημένο Υἱό της;

- Πού εἶσαι, σπλαχνικὲ Θεέ μου; πού εἶσαι Ἄδυτο Φῶς; Γιατί κρύφτηκες ἀπὸ μένα καὶ δὲν βλέπω πιά τὸ φωτεινὸ καὶ πράο πρόσωπό Σου;

Σπάνιες οἱ ψυχές πού Σὲ γνωρίζουν, καὶ λίγοι αὐτοὶ πού μπορεῖ νὰ μιλήσει κανεὶς τοὺς γιὰ Σένα· οἱ περισσότεροι σώζονται μὲ τὴν πίστη. Ὅμως Σὺ ὁ ἴδιος εἶπες στὸν ἀπόστολο Θωμᾶ: «Σὺ Μὲ εἶδες καὶ Μὲ ψηλάφησες, ἄλλα μακάριοι κι ἐκεῖνοι πού δὲν εἶδαν καὶ πιστεύουν» .

- Πού κατοικεῖς, Φῶς μου; Βλέπεις πῶς Σὲ ἀναζητῶ μὲ δάκρυα. Ἄν δὲν ἐμφάνιζες Σὺ τὸν Ἐαυτό Σου σὲ μένα, δὲν θὰ μποροῦσα νὰ Σὲ ζητῶ τώρα ὅπως Σὲ ζητῶ. Ἀλλὰ Σὺ ὁ ἴδιος μὲ ἀναζήτησες, ἐμὲ τὸν ἀμαρτωλό, καὶ μοῦ ἔδωσες νὰ γνωρίσω τὴν ἀγάπη Σου. Μ' ἄφησες νὰ δῶ πῶς ἡ ἀγάπη Σου γιὰ μᾶς Σὲ ὁδήγησε στὸ Σταυρὸ καὶ πέθανες μέσα σὲ πόνους γιὰ χάρη μας. Σὺ μου ἔδωσες νὰ γνωρίσω πῶς ἡ ἀγάπη Σου Σὲ κατέβασε ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς στὴ γῆ, ἀκόμη καὶ στὸν ἄδη, γιὰ νὰ δοῦμε τὴν δόξα Σου.

Σὲ τίποτε δὲν βρίσκω ἀνάπαυση, ἀλλὰ μέρα καὶ νύχτα κλαίω, σὰν τὸ παιδί πού ἔχασε τὴν μητέρα του. Ἀλλὰ καὶ τὸ παιδί θὰ λησμονήσῃ τὴν μητέρα του κι ἡ μητέρα τὸ παιδί της, ὅταν δοῦν Ἐσένα. Ἡ ψυχὴ λησμονεῖ ὅλο τὸ κόσμο, ὅταν Σὲ βλέπει. Τόσο ἔλκεται κοντὰ Σου ἡ ψυχὴ μου καὶ ἀπορροφᾶται ἀπὸ Σένα καὶ δὲν ἔχει πιά ὄρεξη νὰ βλέπει τὴν ὁμορφιὰ τοῦ κόσμου τούτου .

- Τί νὰ Σοῦ ἀνταποδώσω, Κύριε, πλημμύρισες τὴν ψυχὴ μου μὲ τὸ μεγάλο ἔλεος. Σὲ παρακαλῶ, δῶσε μου νὰ βλέπω τὶς ἀμαρτίες μου καὶ νὰ κλαίω πάντα ἐνώπιόν Σου.

- Κύριε, φώτισε τὸ λαό Σου μὲ τὸ Πνεῦμα Σου τὸ Ἅγιο, γιὰ νὰ γνωρίσουν ὅλοι τὴν ἀγάπη Σου.

- Ἐλεήμων Κύριε, δίδαξε μᾶς ὅλους μὲ τὸ Πνεῦμα Σου τὸ Ἅγιο νὰ ζοῦμε σύμφωνα μὲ τὸ θέλημά Σου, ἔτσι πού ὅλοι νὰ γνωρίσωμε μὲ τὸ Φῶς Σου Ἐσὲ τὸν ἀληθινὸ Θεό. Γιατί χωρὶς τὸ Φῶς Σου δὲν μποροῦμε νὰ καταλάβουμε ὅλο τὸ πλάτος τῆς ἀγάπης Σου. Φώτισέ μας μὲ τὴ χάρη Σου, κι αὐτὴ θὰ θερμάνει τὶς καρδιές μας γιὰ νὰ Σὲ ἀγαπούμε .

- Ἐλεήμων Κύριε, δῶσε τὴ χάρη Σου σ' ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς γῆς, γιατί χωρὶς τὸ Πνεῦμα Σου τὸ Ἅγιο δὲν μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ Σὲ γνωρίσει καὶ νὰ ἐννοήσῃ τὴν ἀγάπη Σου.

Δῶσε, Κύριε, σ' ὅλους τοὺς λαοὺς Σου νὰ καταλάβουν τὴν ἀγάπη Σου καὶ τὴ γλυκύτητα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· γιὰ νὰ λησμονήσουν οἱ ἄνθρωποι τὴν πίκρα τῆς γῆς, νὰ

έγκαταλείψουν όλα τὰ κακὰ καὶ προσκολληθοῦν μὲ ἀγάπη σὲ Σένα καὶ νὰ ζήσουν εἰρηνικά, κάνοντας τὸ θέλημά Σου γιὰ τὴ δική Σου δόξα.

Ἦ Κύριε, κἄνε μᾶς ἄξιους γιὰ τὴ δωρεὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, γιὰ νὰ κατανοήσουμε τὴ δόξα Σου καὶ νὰ ζήσουμε στὴ γῆ μὲ εἰρήνη καὶ ἀγαπή. Ἦς μὴ ὑπάρχουν πόλεμοι, κακία κι ἐχθροὶ κι ἄς βασιλεύσει μονάχα ἡ ἀγάπη-ἔτσι δὲν θὰ χρειάζεται πλέον στρατὸς καὶ φυλακὲς καὶ ἡ ζωὴ θὰ εἶναι εὐκόλη σ' ὅλη τὴ γῆ .

• Κύριε, δῶσε τοὺς τὴ χάρη Σου γιὰ νὰ γνωρίσουν μὲ τὴν εἰρήνη καὶ τὴν ἀγάπη νὰ ἀγαπήσουν Ἐσένα καὶ νὰ ἀναφωνήσουν ὅπως οἱ Ἀπόστολοι στὸ Θαβώρ: «Κύριε, καλὸν ἔστιν ἡμᾶς ὧδε εἶναι μετὰ Σου» .

Μιά ψυχὴ ἀρνιώτισσα πού ἔψαχνε νὰ τὸν βρεῖ καὶ ἀφιερῶθηκε σ' Αὐτόν ἔγραφε γιὰ τὴν ἄγνοια τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὸν κόσμο.

Εἶπα θὰ Σ' ἐβρισκα, μα σκόνταψα στο ψέμα.

Σε λόγια ἀδεια

χωρὶς αἶμα, χωρὶς ζωή.

Ωραία λόγια

σαν τα πούπουλα του κύκνου,

σαν το ξάφνιασμα

ἀπὸ το πέταγμα του.

Εἶπα θὰ Σ' ἐβρισκα

στα μάτια των ἀνθρώπων,

μα δε βρήκα λυχνάρι

κι ἡ θάλασσα χωρίστηκε

ἀπ' τὸν ουρανό,

κι ἐγὼ πες μου

πού να γύρω;

Σε ψάχνω ἀκόμη!

Νομίζω ἀκούω

να λένε τὸ ὄνομά Σου!

Μα εἶναι ὁ ἀγέρας

που γελά μαζί μου

κι ἐκεῖνοι δε Σε ξέρουν.

Σ' ἔχουν ξεχάσει,

ἢ δε Σε γνώρισαν ποτέ!

Με βρήκε τὸ δειλινὸ

τρομαγμένη ἀπ' τὴν ἀπουσία Σου,

κουρασμένη ἀπ' τὴν ἀδεια μου μέρα.

Μα Εσύ, γλυκιὰ παρηγοριά μου,

δε μ' ἐγκατέλειψες!

Και συνεχίζω

τὴν πορεία μου στὴν ἐρημο.

Μια νεφέλη καὶ μια πύρινη στήλη

τ' ἀποκούμπι μου!

Κι Εσύ
το μάννα της ζωής μου!

Όσπου να 'ρθεις να με γλιτώσεις,
μαζεύω δειλινά
γιατί τα παίνειψες κάποτε.
Μαζεύω κρίνα του αγρού,
να στολίσω τις αγκαθιές
της ψυχής μου.
Μαζεύω τα λουλούδια που σ' αρέσουν,
μη τυχόν
και δε με βρεις νυφιάτικα
ντυμένη!
Σᾶς εὐχαριστῶ!